

Sygn. VPa 206/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSR del. Beata Grabiszewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa R. B.

przeciwko(...) J. K. w R.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego(...) J. K. w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku IV Wydziału Pracy

z dnia 13 sierpnia 2013r. sygn. IV P 283/12 oraz na skutek apelacji pozwanego od wyroku uzupełniającego z dnia 15 października 2013 roku.

1. oddala obie apelacje,

2. zasądza od pozwanego(...) J. K. w R. na rzecz powoda R. B. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 206/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 sierpnia 2012 roku skierowanym przeciwko(...) J. K. w R. powód R. B. domagał się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w kwocie 2.250,00 złotych wobec niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem.

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 września 2012 roku pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Radomsku w sprawie sygn. akt IVP 283/12 zasądził od pozwanego (...) J. K. w r. na rzecz powoda R. B. kwotę 1500 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania wobec rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem

przez pracodawcę z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów o pracę z tym trybie oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda R. B. kwotę 135,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, iż powód R. B. został zatrudniony w (...) J. K. w R. na stanowisku pracownika fizycznego – obróbka skrawaniem na czas określony z dniem 1 kwietnia 2012 roku do dnia 31 października 2012 z wynagrodzeniem w kwocie 1.500,00 złotych miesięcznie.

W dniu 27 sierpnia 2012 roku powód otrzymał pismo o rozwiązaniu z nim umowy o pracę za wypowiedzeniem, które upłyne w dniu 15 września 2012 roku. Pismo to nie zawierało podpisu pracodawcy, a jedynie pieczętę pozwanej firmy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za w pełni uzasadnione. Sąd ten wskazał, że w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę na czas określony z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia (art. 33 k.p.) Sąd przede wszystkim jest zobowiązany do zbadania dokonanego wypowiedzenia w kontekście jego zgodności z wymogami formalnymi oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę. Jak wskazał Sąd Rejonowy pozwany pracodawca wprawdzie doręczył powodowi pisemne oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę ale oświadczenie to dotknięte jest istotną wadą jaką jest brak podpisu pracodawcy. Fakt ten został przez Sąd rejonowy ustalony niespornie i jak wskazał nie był kwestionowany przez stronę pozwaną.

Sąd Rejonowy przywołał treść art. 50 § 3 kp i wskazał, że brak podpisu pracodawcy na jego oświadczeniu woli w przedmiocie wypowiedzenia powodowi umowy o pracę spowodowało, że w jego ocenie wypowiedzenia zostało dokonane z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów.

Mając powyższe ustalenia faktyczne i wskazane przepisy prawa pracy Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo zgodnie z żądaniem sprecyzowanym na ostatniej rozprawie i zasądził na rzecz powoda odszkodowanie.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu wynikającej z art. 98 k.p.c. i zasądził na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości określonej w § 11 w związku z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349), tekst jednolity z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 490)

W piśmie procesowym z dnia 19 sierpnia 2013 roku pełnomocnik powoda wniósł o uzupełnienie wyroku poprzez dalsze zasądzenie kwoty 750 złotych wynagrodzenia za okres od połowy września do końca października do kiedy miała trwać umowa o pracę.

Wnosił również o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 30 lipca 2013 roku w zakresie ostatecznego stanowiska pełnomocnika powoda, wskazując, że wskazana kwota 1500 złotych nie dotyczyła ograniczenia żądania zgłoszonego w pozwie, a jedynie dotyczyła wysokości pobieranego wynagrodzenia przez powoda, bowiem pełnomocnik nie udowodnił, aby wynagrodzenia było wyższe i wypłacane poza lista płac w części.

Zarządzeniem z dnia 26 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Radomsku sprostował protokół rozprawy z dnia 30 lipca 2013 roku zgodnie z wnioskiem.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem uzupełniającym z dnia 15 października 2013 roku uzupełnił wyrok z dnia 13 sierpnia 2013 roku w ten sposób, że zasądził dodatkowo od pozwanego na rzecz powoda kwotę 750 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania wobec rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów o pracę z tym trybie oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda R. B. kwotę 135,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy podniósł, iż wniosek powoda o uzupełnienie wyroku z dnia 11 sierpnia 2013 roku był w pełni uzasadniony oraz żądanie w nim zgłoszone znajdowało uzasadnienie w ustalonym stanie faktycznym. Za bezsporne

Sąd uznał, iż wypowiedzenie umowy o pracę powodowi spowodowało rozwiązanie stosunku pracy w dniu 15 września 2012 roku.

Powód domagał się w pozwie zasądzenia kwoty 2.250,00 złotych, która odpowiadała jego wynagrodzeniu za okres od 15 września 2012 r. do 31 października 2012 r. tj. do dnia do którego została zawarta umowa na czas określony.

Wobec faktu, że Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2013 roku nie oddalił powództwa w zakresie roszczenia powyżej kwoty 1.500,00 złotych uzupełnienie wyroku stało się konieczne i znajdowało uzasadnienie w przepisach. Sąd Rejonowy ponadto przywołał treść art. 50 § 3 kp i mając na względzie powyższe ustalenia faktyczne i wskazane przepisy prawa pracy uwzględnił powództwo zgodnie z żądaniem sprecyzowanym na ostatniej rozprawie i zasądził na rzecz powoda odszkodowanie.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu wynikającej z art. 98 k.p.c. i zasądził na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości określonej w § 11 w związku z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349), tekst jednolity z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 490)

Apelacje od powyższych wyroków w całości wniósł pełnomocnik pozwanego zaskarżając je w całości.

Skarżący zarzucił im:

obrazę przepisów prawa materialnego tj.

a) art. 30 §3 k.p. poprzez jego nieprawidłową wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż w przedmiotowym postępowaniu pozwany nie dochował warunków formalnych związanych z wypowiedzeniem umowy o pracę powodowi, poprzez nie zamieszczenie na egzemplarzu potwierdzającym wypowiedzenie umowy o pracę a przeznaczonym dla pracownika, podpisu pracodawcy, mimo iż pracownik zapoznał się z treścią oświadczenia pracodawcy zawierającego wypowiedzenie umowy o pracę z podpisem pracodawcy, co znajduje potwierdzenie w dokumencie złożonym do akt osobowych powoda, przez niego podpisanym, co stanowi o tym, że wypowiedzenie umowy o pracę złożone powodowi przez pozwanego było prawidłowe i zgodne z przepisami dotyczącymi wypowiedzenia umów o pracę,

b) art. 50 § 3 k.p. poprzez jego zastosowanie w niniejszym postępowaniu do ustalonego przez Sąd instancji stanu faktycznego sprawy, polegającego na przyjęciu, iż doszło do naruszenia przepisów wypowiedzaniu umów o pracę, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia tego twierdzenia za uzasadnione.

W przypadku nie podzielenia przez Sąd Odwoławczy zarzutów przedmiotowej apelacji pozwany z ostrożności procesowej zarzucił rozstrzygnięciu Sądu I instancji dodatkowo:

naruszenie przepisów prawa procesowego tj.

a) art. 233 §1 k.p.c. wobec sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkujących niezasadnym przyjęciem przez Sąd I instancji, że istnieją podstawy do uwzględnienia roszczenia powoda oraz zasadnym jest stwierdzenie, iż pozwany wypowiedział umowę o pracę powodowi z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych mów podczas gdy:

- zeznający w sprawie świadkowie m.in. K. N. zeznała, że na polecenie pozwanego, J. K. sporządzała pismo wypowiedzające umowę o pracę z powodem podpisane przez pracodawcę, które zostało włączone do części C jego akt pracowniczych; przy wręczaniu powodowi wypowiedzenia umowy o pracę pozwany zapoznał się z jego treścią, na którym był umieszczony podpis pracodawcy, które to oświadczenie powód przyjął, umieszczając na jego treści podpis

co stanowi o prawidłowości dokonania przez pozwanego czynności polegającej na złożeniu oświadczenia woli w zakresie wypowiedzenia umowy o pracę z powodem,

- Sąd meriti w uzasadnieniu nie odniósł się w ogóle do całokształtu zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, nie dokonał jego oceny pod względem zarówno faktycznym jak i prawnym, nie skonfrontował zeznań świadków zawnioskowanych przez pozwanego z twierdzeniami powoda ograniczając argumentację do stwierdzenia, iż „w niniejszej sprawie pozwany pracodawca wprawdzie doręczył powodowi pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę, ale oświadczenie to dotknięte jest istotną wadą jaką jest brak podpisu pracodawcy. Fakt ten został ustalony niespornie i nie był kwestionowany przez stronę pozwaną, co nie obejmuje całego zakresu stanowiska pozwanego, który poprzez dowody z dokumentów - akta osobowe, zeznania świadków, udowodnił, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę było kompletne natomiast przyznał, że na egzemplarzu doręczonym na potwierdzenie faktu wypowiedzenia nie było podpisu pracodawcy, co stanowi o tym, że merytoryczne rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest obarczone wadą

b) art. 328 2 k.p.c. polegające na występowaniu braków ustawowych w uzasadnieniu skarżonego wyroku, gdzie Sąd meriti nie dokonał oceny całokształtu materiału dowodnego, gdyż ze skarżonego uzasadnienia wynika, iż Sąd badał jedynie okoliczność strony formalnej egzemplarza pisma wydanego na potwierdzenie faktu wypowiedzenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę, pomijając w całości fakt poprzedzający tą czynność tj. wręczenia oświadczenia pracodawcy z jego podpisem dla zapoznania się i potwierdzenia tej czynności, ocenę zeznań świadków m.in. K. N., która zeznała, że wypowiedzenie umowy o pracę powoda zostało przez nią sporządzone z podpisem pracodawcy a następnie zostało to wypowiedzenie przedstawione powodowi i wpięte do akt pracowniczych powoda, części C, a ze względu na oczywistą omyłkę wręczono powodowi egzemplarz potwierdzający wypowiedzenie bez podpisu pozwanego J. K., co stanowi o tym, że powód zapoznał się z treścią wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 27.08.2012 r. na którym widniał podpis pracodawcy, a tym samym wypowiedzenie umowy o pracę było przedstawione powodowi w wymaganej treści i formie

co stanowi o naruszeniu przez sąd w/w przepisów prawa procesowego, czego konsekwencją było wydanie skarżonego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Skarżący dodatkowo w apelacji od wyroku uzupełniającego podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania art. 321 § 1 kpc polegający na dokonaniu wyrokowania co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem powoda poprzez zasądzenie kwoty 750 złotych ponad żądanie powoda wyrażone w stanowisku procesowym z dnia 30 lipca 2013 roku, który wnosił o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1500 złotych.

Wskazując na powyższe pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę zaskarżonych wyroków poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w obu instancjach wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonych wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację oraz na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2014 roku pełnomocnik powoda wnosił o oddalenie obydwu apelacji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

W chwili okazania powodowi R. B. w dniu 27 sierpnia 2012 roku pisma wypowiadającego umowę o pracę, na którym złożył własnoręczny podpis, którego egzemplarz pozostał w posiadaniu pracodawcy, brak było podpisu pracodawcy.

(dowód: zeznania świadków: świadków A. J. (1) (k. 31) oraz L. K. (1) (k. 32)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Złożone apelacje jako nieuzasadnione podlegają oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób podzielić zawartego w obu apelacjach zarzutu naruszenia prawa materialnego.

Zgodnie z art. 30 § 1 kodeksu pracy umowa o pracę rozwiązuje się: na mocy porozumienia stron, przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem), przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia), z upływem czasu, na który była zawarta, z dniem ukończenia pracy, dla której wykonania była zawarta.

W kwestii skuteczności złożenia oświadczenia pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę z zachowaniem ciężącego na pracodawcy obowiązku zachowania formy pisemnej, jaki wynika z art. 30 § 3 k.p. a także czy dla wykazania przez pracodawcę doręczenia wypowiedzenia, z którym art. 264 § 1 k.p. wiąże 7 dniowy termin zaskarżenia, utrwalone jest orzecznictwo Sądu Najwyższego, że zgodnie z art. 61 § 1 zdanie pierwsze k.c. w związku z art. 300 k.p. oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu wywiera skutek prawny w momencie, w którym adresat tego oświadczenia woli (pracownik) mógł realnie zapoznać się z jego treścią (por. uchwałę z dnia 6 października 1998 r., III ZP 31/98, OSNAPiUS 1999 nr 3, poz. 80; uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 9 września 1999 r., III ZP 5/99, OSNAPiUS 2000 nr 4, poz. 131; OSP 2000 nr 7-8, poz. 103, oraz wyroki z dnia 16 marca 1995 r., I PRN 2/95, OSNAPiUS 1995 nr 18, poz. 229; z dnia 9 grudnia 1999 r., I PKN 430/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 309; z dnia 26 listopada 2003 r., I PK 490/02, OSNP 2004 nr 20, poz. 353 oraz z dnia 16 grudnia 2008 r., I PK 88/08, Monitor Prawa Pracy 2009 nr 4, s. 196). O doręczeniu pracownikowi zawiadomienia o wypowiedzeniu należy zatem mówić nie tylko wtedy, gdy pismo zawierające to zawiadomienie zostało mu wręczone osobiście, czy też wysłane (doszło do jego rąk), ale także i wtedy, gdy nie zostało mu fizycznie wręczone, lecz dotarło do niego w taki sposób, iż miał on realną (a nie hipotetyczną) możliwość zapoznania się z jego treścią, uwzględniając warunki konkretne (a nie abstrakcyjne) - por. wyroki Sądu Najwyższego: z 12 lutego 2010 r., II PK 204/09 (OSNP 2011 nr 15 - 16, poz. 202) i z 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09, z 23 maja 2012 r., IPK 30/12., Legalis).

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostaje fakt, iż w dniu 27 sierpnia 2012 r. zostało sporządzone pismo wypowiadające powodowi umowę o pracę w dwóch egzemplarzach oraz, że egzemplarz pisma wręczony powodowi nie zawiera podpisu pracodawcy, lecz tylko pieczęć firmy. Strony nie kwestionowały również faktu, iż powód na drugim egzemplarzu pisma (pozostawionym pracodawcy) złożył swój podpis, potwierdzając tym samym otrzymanie pisma. Mając na uwadze wyłącznie te okoliczności, w świetle przytoczonych wyżej rozważań prawnych, nie ulega wątpliwości, iż rozwiązanie umowy o pracę było skuteczne, tj. spowodowało rozwiązanie łączącej strony terminowej umowy o pracę.

W ocenie Sądu Okręgowego kwestię skutecznego rozwiązania stosunku pracy (jego ważności) należy jednak odróżnić od tego czy czynowość prawna pracodawcy w postaci wypowiedzenia umowy zawartej na czas nie określony lub na czas określony, jakkolwiek skuteczna, nastąpiła z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów. W przypadku bowiem naruszenia obowiązujących w tym zakresie przepisów pracodawca ponosi ujemne skutki prawne określone w art. 45 § 1 k.p. lub art. 50 § 3 k.p.

Stosownie do treści art. 30 § 3 k.p. oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie. Kodeks pracy nie reguluje kwestii co należy rozumieć pod sformułowaniem „na piśmie”, dlatego też poprzez art. 300 k.p. zastosowanie znajduje art. 78 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Wagę tego zagadnienia podkreśla także w wyroku z dnia 8 maja 1997 r. (II CKN 153/97, LEX nr 55391) Sąd Najwyższy stwierdzając, że "dla zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Określenia "własnoręczny" nie zawarto wprawdzie w kodeksie postępowania cywilnego jest ono jednak *expressis verbis* użyte w art. 78 k.c. Konieczność własnoręczności podpisu wynika z tego, że przy podpisie chodzi o udokumentowanie nie tylko brzmienia nazwiska, ale także i charakteru pisma, by w ten sposób ułatwić orientację w rozpoznaniu osoby. Jest to zatem wymaganie niezbędne dla bezpieczeństwa obrotu." Niewątpliwie bowiem podpis

daje możliwość identyfikacji, tego od kogo pismo pochodzi. Brak podpisu oznacza zatem brak spełnienia warunku zachowania formy pisemnej w rozumieniu art. 30 § 3 w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 78 k.c.

W rozpatrywanej sprawie, istotną dla rozstrzygnięcia była okoliczność, czy na egzemplarzu pisma rozwiązującego umowę o pracę okazanemu powodowi na którym złożył on własnoręczny podpis, w momencie okazania, istniał podpis pracodawcy czy też podpis ten został złożony przez pracodawcę w późniejszym terminie. W przypadku ustalenia, iż okazany powodowi do podpisu egzemplarz pisma był podpisany przez pracodawcę, należałoby w ocenie Sądu Okręgowego uznać, iż pracodawca spełnił określony w art. 30 § 3 wymóg co do pisemnej formy oświadczenia, niezależnie od faktu, iż wręczony powodowi egzemplarz pisma takiego podpisu nie zawierał.

Co do tej okoliczności Sąd Rejonowy nie poczynił jednak żadnych ustaleń, dlatego też Sąd Okręgowy poczynił w tym zakresie własne ustalenia w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody.

Podnieść w tym miejscu należy, iż z mocy art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. i 233 § 1 k.p.c. przeprowadzone w postępowaniu przed sądem w pierwszej instancji dowody są każdorazowo przedmiotem swobodnej oceny sądu drugiej instancji, albowiem sąd ten musi dokonać ustaleń faktycznych. Sąd drugiej instancji w żadnym razie nie może poprzestać na ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych. Jako sąd orzekający merytorycznie ma obowiązek poczynić własne ustalenia i samodzielnie je ocenić z punktu widzenia prawa materialnego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2013-05-07, II PK 258/12, Opubl: Legalis)

Dokonując analizy przesłuchanych w sprawie świadków A. J. (1) (k. 31) oraz L. K. (1) (k. 32) Sąd Okręgowy ustalił, iż w chwili okazania powodowi pisma wypowiadającego umowę o pracę, na którym złożył własnoręczny podpis, który to egzemplarz pozostał w posiadaniu pracodawcy, brak było podpisu pracodawcy. Wskazać należy, iż według twierdzeń świadka A. J., gdy powód w dniu 27 sierpnia 2012 roku odmówił udziału w szkoleniu z zakresu bhp, skonsultował się z L. K. (1). L. K. (1) skontaktowała się wówczas z panem K. (pracodawcą) i wówczas świadek otrzymał informację, że pozwany wyraża zgodę na rozwiązanie stosunku pracy z powodem. Świadek L. K. potwierdziła zeznania świadka A. J., a nadto zeznała, iż w kwestii rozwiązania stosunku pracy z powodem w tym dniu kontaktowała się z mężem (J. K.) telefonicznie, bowiem tego dnia nie było męża w firmie. Zeznania w/w świadków były zgodne także co do okoliczności dotyczących przyczyn podjęcia decyzji o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę, świadkowie podali szczegółowe fakty z tym związane. Dlatego też sąd uznał zeznania w/w świadków za wiarygodne. Wadliwym tego Sąd Okręgowy nie nadał natomiast zeznaniem świadka K. N. (k. 45), w zakresie w jakim świadek stwierdziła, iż w jej obecności pozwany podpisywał dokumenty dotyczące wypowiedzenia powodowi stosunku pracy. Pozostają one bowiem całkowicie sprzeczne z zeznaniami wskazanych wcześniej świadków, którzy podejmowali bezpośrednie czynności poprzedzające wręczenie powodowi pisma wypowiadającego umowę.

Konsekwencją faktu braku podpisu jest przyznanie pracownikowi odszkodowania. Stosownie bowiem do treści art., 50 § 3. k. p. jeżeli wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy nastąpiło z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów, pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie. Odszkodowanie, o którym mowa w § 3, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do upływu którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące (§ 4).

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy stwierdził, iż zaskarżone wyroki odpowiadają prawu a tym samym, iż złożone apelacje jako nieuzasadnione podlegają oddaleniu.

Dodatkowo w związku z zarzutem apelacji odnoszącej się do wyroku uzupełniającego, dotyczącym naruszenia art. 321 § 1 kpc wskazać należy, iż apelacja nie zawiera żadnego uzasadnienia w zakresie stwierdzenia, iż w sprawie nie wystąpiły okoliczności skutkujące sprostowaniem protokołu rozprawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. W związku z powyższym, mimo, iż postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 8 października 2013 roku miało wpływ na wydanie wyroku uzupełniającego, Sąd Okręgowy nie znalazł, w świetle art. 380 k.p.c., podstaw do kwestionowania zasadności tego postanowienia. W tej sytuacji zgłoszony zarzut należy uznać za bezpodstawny.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, wymienionych w obu apelacjach Sąd Okręgowy stwierdza, iż wobec dokonania w postępowaniu apelacyjnym uzupełniających ustaleń w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia oraz przeprowadzenia w tym zakresie oceny zeznań przesłuchanych przed Sądem Rejonowym świadków, twierdzenia zwarte w apelacji mające uzasadnić zarzut naruszenia art.233§ 1 k.p.c. straciły swą aktualność i bezprzedmiotowym byłoby zajmowanie w tej kwestii stanowiska.

Odnosnie drugiego z zarzutów, należy w pełni podzielić stanowisko pełnomocnika pozwanego, iż Sąd I instancji sporządził pisemne uzasadnienie wyroku w sposób nie spełniający wymogów określonych w art. 328 § 2 kpc. Stwierdzone w tym zakresie wady uzasadnienia w ocenie Sądu Okręgowego nie są jednak tego rodzaju , że uniemożliwiają dokonanie kontroli zaskarżonego wyroku .

Z tych przyczyn oraz z mocy art. 385 k.p.c. orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust.1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz. 1348 ze zm.).